

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Mgr. Ing. R.K., proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem
 Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2014 č.j.**
DSH/72/DSH/14

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků čj. MeDO-50151/2013-Mencl ze dne 3.12.2013, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 6.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že žalovaný nesprávně posoudil **hmotněprávní stránku** věci, zejména kdo byl řidičem vozidla Audi před silniční kontrolou. Procesní vady pak žalobce spatřuje v nepodepsaných protokolech o výpovědích svědků P. a V. Žalobce tvrdí, že byl přítomen výpovědím těchto svědků, avšak tyto svědkové uváděli jiné skutečnosti, než které byly podepsány obviněným z přestupku, a ve spisu jsou podepsány jen svědkem a paní K. a

M. Podle ustálené judikatury nestačí, že obviněný z přestupku podepíše protokol z jednání, v němž se uvádí, že byl přítomen a seznámen s výpovědí svědka, ale naopak musí zároveň podepsat i protokol o výpovědi svědka, kterého byl jako účastník řízení podle **§ 18 odst. 3 správního řádu** přítomen, aby nemohlo dojít k jeho opravě nebo záměně. Dále žalobce namítal, že žalovaný prováděl **důkazy v odvolacím řízení** z veřejně přístupných webů www.mapy.cz, které nebyly provedeny v řízení před prvním stupněm, a tudíž nebyla dodržena zásada dvojinstančního řízení. Správnost napadeného rozhodnutí nebyla podle žalobce přezkoumána ohledně námitek obsažených v odvolání, zejména v otázce **přiměřenosti sankce a nákladů řízení**.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že vycházel z výpovědí policistů a z oznámení přestupku, přičemž žalobce námitku, že vozidlo neřídil, neuplatnil při silniční kontrole, až v závěrečné fázi řízení před správním orgánem prvního stupně, což má význam pro hodnocení věrohodnosti jeho výpovědi. Podle mínění žalovaného byl přestupek prokázán v souladu s **§ 3 správního řádu**. Žalovaný poukázal na to, že žalobce namítal v odvolání, že při nahlédnutí do spisu zjistil, že protokoly nebyly podepsány všemi, kteří se výsledku účastnili, a tak má důvodnou obavu, že s nimi mohlo být manipulováno, když svědci uváděli jiné skutečnosti. Žalobce do spisu naposledy nahlížel při jednání dne 29.10.2013, ale žádné námítky proti obsahu protokolu nevznsl, naopak s nimi souhlasil, což podepsal. Žádné další nahlížení do spisu se až do vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nekonalo. Dále výslech svědků byl proveden v rámci protokolu o jednání, který byl podepsán všemi zúčastněnými. Není rozhodné, že výpovědi samotné jsou zaznamenány na samostatných protokolech. Z toho důvodu má žalovaný za to, že byť protokol o ústním jednání, k němuž systematicky náleží i protokoly o výpovědích svědků, nebyl podepsán na každé straně, požadavkům **§ 18 odst. 3 správního řádu** dostál. I kdyby však nepodepsání protokolu zakládalo vadu řízení, má žalovaný za to, že tato vada neměla vliv na zákonnost ani věcnou správnost rozhodnutí. Obecné tvrzení žalobce v odvolání, že s protokoly mohlo být manipulováno, neboť policisté uváděli při výslechu jiné, blíže nespecifikované skutečnosti, nemůže podle žalovaného zpochybnit obsah protokolů. Jakákoliv manipulace s protokolem by znamenala, že by museli současně protizákonně po vzájemné domluvě jednat jak oba policisté, tak i vedoucí odboru pro projednávání přestupku JUDr. K. a pí. M., kdy všichni jsou pod protokoly o výslechu svědků podepsáni. I z námitek žalobce je patrné, že tento vychází z výpovědí policistů tak, jak jsou uvedeny v protokole, a tyto obsahově korespondují s obsahem úředního záznamu. Žalobce uvádí, že policisté vypovídali jinak, aniž by toto jakkoliv konkretizoval. Vzhledem k tomu, že byl výpovědím přítomen, jistě by věděl, co policisté vypovídali jinak. Taková vágní námitka tak nemohla být způsobilá zpochybnit obsah protokolu o jednání, jehož součástí jsou i protokoly o výslechu svědka. Žalovaný dále uvedl, že toliko odkázal na veřejně dostupný server www.mapy.cz či jakoukoliv jinou mapu k námitce uplatněné teprve v odvolání, že není zřejmé, po jaké komunikaci žalobce jel a zda se vůbec jedná o pozemní komunikaci. Podle žalovaného skutečnost, že žalobce řídil motorové vozidlo po pozemní komunikaci, není zřejmá jen z map (internetových či jiných), ale především z výpovědí policistů, z oznámení přestupku a z úředního záznamu, kdy jasně bylo uvedeno, že žalobce jel po komunikaci mezi obcemi Nová Ves a Brnířov. Žalovaný toto jen ověřil pohledem do mapy, aniž by s mapou nakládal jako s důkazem. Zásada dvojinstančnosti tak porušena nebyla. Jestliže žalobce má dle judikatury možnost uplatňovat i nové námítky v odvolání, pak žalovaný musí logicky na tyto nějak reagovat. I kdyby nebylo možné vycházet

z www.mapy.cz, skutečnost, že žalobce jel po pozemní komunikaci, je prokázána výpověďmi policistů a dalšími podklady. Žalobce ani sám nekonkretizoval, kudy jinudy mělo jeho vozidlo jet a jak jinak by se dostal na místo kontroly. I kdyby tedy odkaz na www.mapy.cz byl v odůvodnění rozhodnutí neadekvátní, uvedená vada by podle žalovaného neměla za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť skutečnost, že žalobce řídil vozidlo po pozemní komunikaci, je dostatečně patrná z důkazů a podkladů opatřených správním orgánem prvního stupně.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam ze dne 25.4.2013, podle něhož dne 24.4.2013 ve 23:25 hod. spatřila hlídka OO PČR Kdyně osobní motorové vozidlo Audi A6 rz... u obce Nová Ves ve směru od obce Brnířov. Hlídka PČR jela za tímto vozidlem a v obci Nová Ves bylo vozidlo zastaveno. V řidiči byl zjištěn žalobce, který byl vyzván k podrobení se orientačnímu vyšetření, zda není ovlivněný alkoholem, formou dechové zkoušky přístrojem Dräger. Řidič nebyl ani na pátý pokus schopen dechovou zkoušku úspěšně provést. Přístroj Dräger nebyl schopen zkoušku vyhodnotit pro malý objem vdechovaného vzduchu. Řidič byl opakovaně upozorněn, že do přístroje Dräger se musí vydechovat nepřerušovaně, ale vždy schválně přerušil výdech. Na dotaz, zda řidiči brání v provedení dechové zkoušky jeho zdravotní stav uvedl, že se cítí zdravý. Řidič uvedl, že žádný alkohol nepil. Následně byl řidič vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření, s čímž souhlasil, a byl převezen na RZS Domažlice. Z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 25.4.2013 v 0:10 hod. vyplývá, že bylo zjištěno množství alkoholu 0,28 g/kg.

Svědék prap. P.P. dne 18.7.2013 uvedl, že řidiče při kontrole vyzvali k podrobení se dechové zkoušce, avšak ten nebyl schopen ani opakovaně ji provést, protože přístroj Dräger nebyl schopen pro malý objem vdechovaného vzduchu dechovou zkoušku vyhodnotit. Řidič byl na toto opakovaně upozorněn, že musí do přístroje vydechovat nepřerušovaně, ale vždy úmyslně přerušil výdech. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo zkoušku provést, byl řidič vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve. Za vozidlem jeli po komunikaci až do obce Nová Ves, přičemž svědek popřel možnou záměnu řidičů. Protokol o výpovědi tohoto svědka podepsal svědek na každé straně a na konci též vyslyšající JUDr. K. a zapisovatelka J.M.

Podle výpovědi svědka prap. M.V. ze dne 18.7.2013 viděli policisté vozidlo Audi, za ním vyjeli a zastavili ho v obci Nová Ves. Dechová zkouška byla prováděna opakovaně, neboť přístroj nebyl schopen vyhodnotit pro malý objem vdechovaného vzduchu dechovou zkoušku. Řidič byl opakovaně poučen, že má vydechovat nepřerušovaně, přesto úmyslně vždy přerušil výdech. Následně byl vyzván k lékařskému vyšetření, čemuž se podrobil. Za vozidlem jeli, a jakmile vozidlo zastavilo, vystoupili z vozidla. Svědek vyloučil možnou záměru řidičů. Protokol o výpovědi tohoto svědka je podepsán na každé straně svědkem a na konci též JUDr. K. a J.M.

Podle protokolu o jednání ze dne 18.7.2013 jednání započalo v 9:30 hod., tedy před výsledkem svědků a skončilo v 10:22 hod. po výsledku svědků. Žalobce uvedl, že byl seznámen s obsahem přestupkového spisu v rozsahu listů 1-12 a že byl přítomen svědecké výpovědi prap. P.P. a prap. M.V. Žalobce tento protokol podepsal.

Svědce I.K. dne 9.10.2013 vypověděla, že vozidlo řídila až do obce Nová Ves ona. Zastavila naproti kontejnerům cca 20 metrů od jejich domu. Ve vozidle měla plastové láhve, které chtěla vyhodit. Žalobce seděl na zadním sedadle za řidičem. Odpadky z přední sedačky vytáhla a vystoupila z vozidla. Tvrdila, že žalobce u jejich známého nic nepil. Vystoupila z vozidla a žalobce měl její vozidlo přeparkovat, aby s vozidlem zacouval domů. Vystoupil a chtěl si sednout na místo řidiče, když přijeli policisté. Svědkyně uvedla, že s žalobcem dobře vychází.

Při jednání dne 29.10.2013 žalobce uvedl, že vozidlo z Brnírova do Nové Vsi neřídil. Chtěl s vozidlem zaparkovat, protože paní K. obtížně zacouvává do vjezdu domu. Až před dům řídila ona. Když si přesedl na místo řidiče, přijeli za nimi policisté. Řekl jim, že žádné alkoholické nápoje nepožil. Výzvy k odběru krve uposlechl. Žalobce měl za to, že šlo o odvetu policistů za jeho stížnost, neboť nebylo najisto postaveno, kdo vozidlo v inkriminovanou dobu řídil. Žalobce na místě neřekl, že vozidlo neřídil, protože se na to nikdo neptal.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že žalobce se vyjádřil k věci až poté, co byly provedeny výsledky všech svědků, přičemž při své výpovědi měl před sebou svědeckou výpověď paní K. Podle správního orgánu prvního stupně je z jednání žalobce zřejmá snaha eliminovat možnost rozporů mezi jeho výpovědí a výpovědí paní K. Správní orgán výpověď žalobce vyhodnotil jako účelovou ve snaze vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek. Výpověď svědkyně K. správní orgán vyhodnotil jako nevěrohodnou. Tvzení, že vozidlo řídila ona, je v rozporu s tím, co vypovídali oba policisté. Ze svědeckých výpovědí policistů vyplývá, že za vozidlem jeli, a jakmile vozidlo na jejich výzvu zastavilo, zastavili za vozidlem. Shodně vypověděli, že k záměně řidičů nemohlo v žádném případě dojít. Z výpovědí policistů dále vyplývá, že se na místě skutečně paní Kouřilová nacházela, a to jako spolujezdec. Již samo tvrzení, že zastavila cca 20 metrů od jejich domu ve 23:25 hod. z důvodu, že chtěla vyhodit do kontejneru plastové lahve, působí podle správního orgánu prvního stupně nevěrohodně. Podle správního orgánu prvního stupně ve výpovědi svědkyně a žalobce je rozpor v tom, kde se měl žalobce nacházet v době příjezdu policistů, když dle svědkyně se nacházel u dveří řidiče a chtěl do vozidla nastoupit, podle žalobce se nacházel u otevřených zadních dveří spolujezdce za řidičem. Svědkyně dále tvrdila, že neví, co si policisté s žalobcem povídali, protože byla u kontejneru. Vzhledem k tomu, že dle její výpovědi měly být kontejnery vzdáleny cca 4 až 5 metrů, je podle správního orgánu prvního stupně nepravděpodobné, že by hovor neslyšela a nevěděla, co se na místě děje, neboť kromě policistů, žalobce a svědkyně se nikdo v tuto noční dobu na místě nenacházel. Dále vzhledem k tomu, že prostor byl osvětlen minimálně osvětlením služebního vozidla a majáky služebního vozidla, není možné, že by neregistrovala, že se žalobce podrobuje dechové zkoušce. Podle svědkyně se vše odehrálo velice rychle, tak během minuty. Toto je podle správního orgánu prvního stupně v rozporu s tím, jak probíhala silniční kontrola. Vzhledem ke všem úkonům, které byly na místě provedeny, musela silniční kontrola probíhat mnohem déle i vzhledem k tomu, že dechová zkouška byla prováděna opakovaně. Žalobce dále vypověděl, že se na místě nikdo neptal, kdo je řidičem, a proto policistům neřekl, že vozidlo neřídil. V průběhu kontroly podle správního orgánu prvního stupně jednoznačně policisté s žalobcem jednali jako s řidičem, neboť byl vyzván k předložení dokladů potřebných pro řízení a provoz vozidla a všechny předložil. Dále byl vyzván

k provedení dechové zkoušky, a to opakovaně. Poté byl vyzván k lékařskému vyšetření za účelem zjištění ovlivnění alkoholem. Podle správního orgánu prvního stupně tak není možné, že by žalobce nevěděl, že je kontrolován jako řidič vozidla. Na místě nenamítal, že by vozidlo neřídil, a všem úkonům, ke kterým byl jako řidič vyzván, se podrobil. Jako s řidičem bylo s žalobcem jednáno i při lékařském vyšetření. V případě, že by neřídil, měl toto uvést na místě silniční kontroly. Správní orgán prvního stupně má za to, že si žalobce musel být vědom toho, že s ním jednají policisté jako s řidičem. Žalobce uváděl, že jejich vozidlo v době příjezdu policistů stálo, což je v rozporu s výpověďmi policistů, kteří shodně uvedli, že za vozidlem jeli, řidiči vozidla dali signál k zastavení a vozidlo poté zastavilo. Po zastavení vozidla ihned k vozidlu přistoupili a provedli silniční kontrolu. Žalobce se snažil zpochybnit věrohodnost policistů doložením stížností na policisty a tvrzením, že se mělo jednat o odvetu za jeho stížnost, když neměli policisté najisto postaveno, kdo vozidlo řídil. Správní orgán měl za to, že bylo prokázáno, že vozidlo řídil žalobce. Toto bez pochybností vypověděli oba policisté. Z jejich výpovědi i z výpovědi žalobce vyplývá, že se jednalo o standardní silniční kontrolu, kdy byl žalobce vyzván, aby předložil doklady potřebné pro řízení a provoz vozidla a aby se podrobil dechové zkoušce a lékařskému vyšetření. Na postupu policistů správní orgán neshledal nic, co by svědčilo o jakési odvetě. Správní orgán nemá důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení svědků policistů, neboť policisté vykonávali svou služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem. Nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté tyto zásady překročili. Z výpovědi prap. M.V. vyplývá, že žalobce nezná. Silniční kontrola byla provedena hlídkou ve dvoučlenném složení, oba policisté před správním orgánem vypovídali a odpovídali na žalobcem kladené otázky. Výpovědi jsou v souladu a vzájemně se doplňují a nejsou v nich rozpory takového rázu, které by věrohodnost výpovědí zpochybnil. V podstatných skutečnostech se shodují. Z obou výpovědí vyplývá, že za vozidlem Audi jeli policisté po pozemní komunikaci od obce Brnířov do obce Nová Ves, kde bylo vozidlo zastaveno. Tedy je zřejmé, že v této obci proběhla silniční kontrola. Prap. V. uvedl, že řidič vozidlo zastavil v prostoru před hasičárnou v obci Nová Ves. Podle prap. P. vozidlo zastavilo v obci Nová Ves, konkrétní místo si již nevybavil. Vzhledem k tomu, že policisté provádějí velké množství silničních kontrol, je sepisován kromě oznámení o přestupku i úřední záznam, v němž policisté popsali podstatné skutečnosti. V úředním záznamu je uvedeno, že řidič výzvy k zastavení vozidla uposlechl a vozidlo zastavil v prostoru před hasičárnou v obci Nová Ves. Úřední záznam je vnímán jako podklad pro vydání rozhodnutí, nikoliv jako důkaz, proto jsou policisté vyslýcháni jako svědci. Oba policisté shodně vypověděli, že jeli za vozidlem do obce Nová Ves a že výzva k zastavení byla v této obci dána. Vzhledem k tomu, že řidič na výzvu k zastavení ihned reagoval, musel o policejním vozidle za sebou vědět. Policisté jako nezávislí svědci popisovali toliko, čeho byli svědky, tedy co vnímali vlastními smysly při výkonu služebních povinností. Správní orgán prvního stupně shledal v jednání žalobce porušení zájmu společnosti, kterým je, aby na pozemních komunikacích neřídili vozidla řidiči, kteří požili alkohol, a u nichž lze předpokládat, že budou požitým alkoholem ještě ovlivněni. Alkohol má negativní vliv na psychomotorické funkce řidičů, a proto není žádoucí, aby osoby, které požily, byť minimální množství alkoholu, řídily motorová vozidla. Přestupek byl spáchán minimálně nevědomou nedbalostí, když s ohledem na prokázání alkoholu v krvi musel žalobce látku obsahující alkohol požit. Při ukládání **sankce** správní orgán ve prospěch žalobce hodnotil, že k přestupku došlo v nočních hodinách v době slabého provozu, že nedošlo k žádným škodám, že za

poslední tři roky nemá žalobce v kartě řidiče žádný záznam a že žalobce při silniční kontrole spolupracoval a všem úkonům se podrobil. V neprospěch žalobce hodnotil správní orgán skutečnost, že přestupek byl spáchán porušením důležité povinnosti, kdy žalobce řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy jím byl ještě ovlivněn, a tedy ohrožoval bezpečnost ostatních účastníků silničního provozu. Dále správní orgán přihlédl k naměřené hodnotě alkoholu v krvi.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že pro hodnocení věrohodnosti výpovědi žalobce je důležitý i protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem vypracovaný Ústavem soudního lékařství Fakultní nemocnice Plzeň a zdravotnickou záchrannou službou se stanovištěm v Domažlicích. Žalobce totiž na místě kontroly i při ústním jednání uvedl, že žádný alkohol nepožil. Toto tvrzení je jednoznačně vyvráceno uvedeným protokolem o lékařském vyšetření. Není tudíž pravdou, že by nebyly provedeny další důkazy o protiprávnosti jednání žalobce. Pokud žalobce namítal neprovedení výsledku např. lékaře provádějícího vyšetření, žalovaný uvedl, že jak policisté, tak svědkyně a žalobce se shodují, že u silniční kontroly samotné žádní další svědci nebyli. Výslech lékaře pak nemůže vést ke zjištění, zda žalobce v době silniční kontroly vozidlo řídil. Mohl by pouze vypovědět, zda se žalobce podrobil lékařskému vyšetření, a tato skutečnost nebyla sporná. Tudíž provedení výsledku lékaře se jevílo nadbytečné. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. **1As 21/2009-66** podle něhož „*ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu uvádí, že správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, což mu umožňuje některé přijmout a jiné odmítnout. Přijetí či odmítnutí důkazů musí odpovídat okolnostem případu a z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy patrné, jaké úvahy vedly správní orgán k jeho závěrům*“. Podle žalovaného byla v řízení šetřena všechna práva žalobce a ten měl možnost se vždy ke všem podkladům pro rozhodnutí vyjádřit. Po skončení každého jednání, jemuž byl přítomen, uvedl, že byl seznámen se spisovou dokumentací a proti dokazování nemá žádných výhrad. Protokoly o jednání jsou žalobcem podepsány. Žalovaný měl za prokázané, že žalobce vozidlo řídil. Oba policisté se shodli, že manželka byla ve vozidle jako spolujezdec. Jeli za vozidlem, a jakmile vozidlo zastavilo, ihned vystoupili ze služebního vozidla. Kategoricky vyloučili záměnu řidičů. Oba uvedli, že vozidlo zastavilo ihned poté, co zapnuli výstražná znamení spolu s nápisem STOP. Není tedy pravdou, že by v době příjezdu policie stál žalobce u vozidla. Podle žalovaného žalobce začal tvrdit, že policisté přijeli k vozidlu, až když byly osoby mimo vozidlo, teprve 29.10.2013, přestože předtím proběhlo několik ústních jednání, jimž byl přítomen, a v rámci nichž se vyjadřoval. Tuto skutečnost neuplatňoval ani při silniční kontrole. Žalovaný nezpochybnil právo žalobce vyjadřovat se kdykoli v průběhu řízení, to však neznamená, že by si správní orgán nemohl učinit úsudek o věrohodnosti takové výpovědi právě na základě toho, kdy účastník vypovídal, zda se jeho aktuální výpověď liší od předchozí, či zda ji upravuje podle toho, jak vypovídají dosud vyslechnutí svědci. V daném případě žalobce svoji verzi uvedl až na posledním termínu jednání poté, co byli vyslechnuti všichni svědci, včetně jeho exmanželky. K věci byl vyslýchán již 25.6.2013 a pouze uvedl, že si není vědom žádného protiprávního jednání, a namítal, že se jedná o jednání účelové ze strany policistů, neboť na ně podával stížnosti. O tom, že by předmětné vozidlo neřídil, nepadla ani zmínka. Dne 18.7.2013 byly provedeny výsledky svědků a po nich byla dána možnost žalobci se opětovně vyjádřit. Podle žalovaného nelze přehlédnout, že během výsledku si žalobce zvláště pečlivě a opakovaně u obou policistů ověřoval, zda o průběhu kontroly neexistuje žádný záznam. Při jednání 29.10.2013 byl

nejprve žalobce seznámen s protokolem o výpovědi svědkyně paní K. Poté k věci vypovídal v zásadě shodně jako ona. Argument správního orgánu prvního stupně, že žalobce svoji verzi událostí předložil až poté, co ji vypiloval tak, aby byla v souladu s výpovědí této svědkyně, je podle žalovaného na místě. Žalobce měl navíc dostatek času, aby s touto svědkyní, s níž prokazatelně udržuje přátelské styky, sladil výpověď. To je podle žalovaného třeba hodnotit také ve světle toho, že část výpovědi žalobce, že alkohol nepožil, je zjevně vyvrácena protokolem o lékařském vyšetření vypracovaným nezávislými lékaři. Dále je třeba vycházet z toho, že svědkyně je exmanželkou žalobce a sama uvedla, že spolu dobře vycházejí. Nelze ji tudíž považovat za nezávislou svědkyni. Žalovaný se tak ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že výpověď žalobce byla účelová a výpověď svědkyně K. nepravdivá, motivovaná snahou krýt žalobce. Žalovaný souhlasil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že není například reálné, aby svědkyně během 5 vteřin zastavila, vystoupila z auta a ušla 4 až 5 metrů ke kontejnerům, nehledě na to, že je krajně nevěrohodné, aby se vůbec z této malé vzdálenosti nezajímala o průběh silniční kontroly a ani si nevšimla, že je prováděna s žalobcem dechová zkouška a je kontrolován jako řidič. Délka silniční kontroly 1 minutu je zcela nereálná, když probíhalo předložení dokladů a opakovaná neúspěšná dechová zkouška. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. **1As 64/2008-42**, podle něhož „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud uvedl, že není důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista uvedené zásady překročil.*“ V rozsudku ze dne 27.9.2007 čj. **4As 19/2007-114** Nejvyšší správní soud zformuloval myšlenku, že *policistu lze obecně považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného.* V daném případě se výpovědi policistů v podstatných okolnostech shodovaly a drobné rozpory nemohou věrohodnost výpovědí zpochybnit. Správní orgán porovnal výpovědi policistů i s výpověďmi žalobce a svědkyně a bylo shledáno, že svědkyně je v přátelském poměru k žalobci, její výpovědi jsou obsahově nevěrohodné a vzhledem k fázi řízení a žalobcově předchozím vyjádření k věci, byly vyhodnoceny jako účelové. Současně správní orgán porovnal výpověď žalobce a policistů s podklady založenými ve spise. Verzi žalobce, že nepožil alkohol, zpochybňuje protokol o lékařském vyšetření. Naproti tomu výpovědi policistů se shodují s podklady založenými ve spise. Tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil a že nebyl stavěn policisty, je část skutkového děje, jež je pozorovatelná pouhým okem. Věrohodné svědectví policistů je tudíž důkazem dostatečným. Bylo zjištěno, že kontrola byla provedena standardně a nebyla nikterak přehnaná. Spočívala pouze v kontrole dokladů a neúspěšném provedení dechové zkoušky. Logickým pokračováním byl převoz k lékařskému vyšetření. Žalovaný k námitce žalobce, že se mu policisté mstili za to, že v minulosti podával stížnosti, což dokládal vyrozuměním PČR ze dne 19.12.2012 o vyřízení jeho stížnosti, která byla shledána nedůvodnou, žalovaný poukázal na to, že z vyrozumění je patrné, že podávání stížností na policisty a jiné úřední osoby není ze strany žalobce nic výjimečného. Žalobce dále doložil vyrozumění a vyřízení podání ze dne 16.1.2013 krajským státním zastupitelstvím, podle něhož byl předán žalobcův podnět Generální inspekci bezpečnostních sborů. Podle žalovaného z těchto písemností nevyplývá, že by policisté jednali protiprávně, ani o které policisty se mělo konkrétně jednat. Podle výpovědi žalobce se mělo jednat o policistu prap. P. Jeho výpověď je však potvrzována a doplňována ještě detailnější výpovědí policisty prap. V.,

ve vztahu k němuž žalobce nenamítal žádné spory soukromého charakteru ani z předchozí policejní činnosti. Z toho důvodu uvedené nezakládá pochybnosti o důvěryhodnosti svědků. Žalovaný citoval také rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. **1As 12/2010-79**, podle něhož *„pokud by všichni tři svědci vypovídali ve všech detailech naprosto shodně, šlo by o jev velmi neobvyklý, který by snad ukazoval i na předběžnou domluvu výpovědí“*. Žalovaný naopak poukázal na to, že výpověď svědkyně a následná výpověď žalobce se pozoruhodně shodují i v detailech. Ohledně určitých nepřesností ve výpovědích policistů pak žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. **8As 13/2011-54**, podle něhož *„pokud si jeden z policistů při výslechu konaném téměř po dvou měsících od zjištění přestupku nebyl schopen vybavit přesnou polohu policejního vozidla a nepamatoval si veškeré okolnosti předcházející zjištění přestupku, není to důvodem, pro který by nebylo možné učinit závěr o spáchání přestupku. Tyto skutečnosti nezpůsobily nevěrohodnost či rozporuplnost výpovědí policistů.“* Prap. V. uvedl, že za vozidlem jeli do obce Nová Ves a kontrola proběhla u hasičárny. Podle prap. P. byla kontrola prováděna v obci Nová Ves, přičemž přesné místo si nevybavil. Žalobce i svědkyně uvedli, že kontrola byla prováděna u kontejnerů. Podle žalovaného pohledem na veřejně přístupný web www.mapy.cz nebo www.google/maps.cz je patrné, že tato místa korespondují, když i žalobce v odvolání uvedl, že hasičárna je v bezprostřední blízkosti domu paní K., kde jsou i kontejnery patrné i na leteckých snímcích fotografických map. Podle žalovaného tak není žádných pochyb o místě provedení kontroly. K námitce žalobce, že není zřejmé, po jaké komunikaci a zda vůbec po pozemní komunikaci žalobce a policisté jeli, žalovaný uvedl, že z veřejně přístupných webů www.mapy.cz je jednoznačně patrné, že z obce Brnířov do Nové Vsi vede jediná pozemní komunikace, která se cca 200 metrů na křižovatce rozbíhá a znovu sbíhá v obci Nová Ves. Žádná polní cesta až k hasičárně před kontejnery nevede. Žalobce tedy musel řídit vozidlo na pozemní komunikaci nejméně před hasičárnou a zmíněnými kontejnery. Pravidla silničního provozu je pak třeba dodržovat i na účelové komunikaci, jak vyplývá z § 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z výpovědi prap. V. je pak podle žalovaného patrné, že za žalobcem vyjeli na křižovatce nad obcí Nová Ves a ujeli cca 200 m po pozemní komunikaci před vjezdem do obce Nová Ves a nejvýše 200m v této obci. Protokoly o výslechu policistů jsou podepsány úředními osobami JUDr. K. a pí. M. a vyslychaným svědkem. Týž den po výsleších svědků žalobce do protokolu uvedl, že byl svědecké výpovědi těchto svědků přítomen a proti provedení dokazování nemá žádných námitek a byl seznámen s celou spisovou dokumentací, včetně protokolu o výpovědích obou svědků a nežádal žádných změn a doplnění. Tento protokol žalobce podepsal. Požadavkům **§ 18 odst. 3 správního řádu** tedy podle žalovaného bylo vyhověno. Skutečnost, že každý jednotlivý list papíru z protokolu o jednání ze dne 18.7.2013 není podepsán i žalobcem, nemůže podle žalovaného způsobit nezákonnost rozhodnutí. Pokud žalobce tvrdí, že při nahlédnutí do spisu zjistil, že obsah protokolu neodpovídá realitě, je podle žalovaného s podivem, že to okamžitě nenamítl, naopak uvedl, že nemá žádných námitek a nežádá změny či doplnění. O obsahu protokolů o výpovědích svědků nemá žalovaný pochyb a vylučuje manipulaci s nimi.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), neboť žalobce i žalovaný s tím souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že ve správním řízení nebylo postaveno najisto, kdo byl v inkriminované době **řidičem** kontrolovaného vozidla. Správní orgány obou stupňů se podrobně zabývaly výpověďmi všech svědků a žalobce, jak vyplývá z výše shrnutého odůvodnění obou správních rozhodnutí. Správně poukázaly na přátelský vztah žalobce a svědkyně, v důsledku kterého nelze na paní K. pohlížet (na rozdíl od policistů) jako na zcela nezávislou svědkyni. Dále správní orgány ve výpovědích žalobce a svědkyně K. zjistily nepravdivé údaje (žalobce i svědkyně popírali požití alkoholu žalobcem, což je v rozporu s výsledkem lékařského vyšetření) a rozpory (např. tvrzení svědkyně, že silniční kontrola s žalobcem proběhla během minuty a že její obsah neregistrovala, byť stála o pár kroků vedle, nebo tvrzení žalobce, že se podroboval bez námitek kontrole jako řidič, přestože jím neměl být). Tato zjištění i podle názoru soudu jednoznačně svědčí o nevěrohodnosti výpovědi svědkyně K. a o účelovosti výpovědi žalobce. Na základě toho má soud za správný a dostatečně a logicky odůvodněný závěr správních orgánů, že bylo namístě se přiklonit k verzi předkládané policisty jako k variantě jediné věrohodné a odpovídající realitě.

Podle § 18 odst. 1 správního řádu o ústním jednání a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, se sepisuje protokol. Podle § 18 odst. 3 správního řádu protokol podepisuje oprávněná úřední osoba, popřípadě osoba, která byla pověřena sepsáním protokolu, a dále všechny osoby, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily.

Žalobce v žalobě tvrdil porušení cit. ust. § 18 odst. 3 správního řádu tím, že v protokolech o výsledku svědků P. a V. absentuje jeho podpis. Z výše shrnutého obsahu správního spisu vyplývá, že výpovědi těchto svědků byly zaznamenány na samostatných protokolech, avšak byly provedeny v rámci jednání, o jehož průběhu byl rovněž sepsán protokol, který žalobce podepsal a v němž uvedl, že se také seznámil s výpověďmi svědků a nevznášel žádné námitky proti protokolaci. Z cit. ust. § 18 odst. 1 správního řádu je pak zřejmé, že nebyl důvod sepisovat samostatné protokoly o výsledcích svědků, když byly prováděny při jednání, o kterém se rovněž pořizuje protokol. Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že pokud byly samostatné protokoly o svědeckých výpovědích sepsány, na podkladě ust. § 18 odst. 3 správního řádu měly být také podepsány všemi přítomnými osobami. Nicméně s ohledem na to, že žalobce nevznášel námitky proti protokolaci bezprostředně po výpovědi svědků, ač jim byl přítomen, a rovněž proto, že nekonkretizoval, co jiného **měli svědci uvádět, soud nepovažuje absenci podpisu žalobce na protokolech o výpovědích policistů za vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.**

Žalobci je nutno přisvědčit také v tvrzení, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí argumentoval odkazy na internetové stránky, které **nebyly provedeny jako důkaz**. Nicméně je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že i bez těchto odkazů spornou skutečnost, zda žalobce řídil vozidlo po pozemní komunikaci, měl žalovaný za prokázanou na základě důkazů provedených správním orgánem prvního stupně. Tedy především na základě výpovědi policistů, kteří shodně potvrdili, že vozidlo žalobce sledovali po pozemní komunikaci a poté ho v obci Nová Ves zastavili. Toto je dále podpořeno podkladem pro rozhodnutí - úřední záznamem sepsaným bezprostředně po silniční kontrole. Za této situace nelze rozšíření argumentace žalovaného o mapové podklady považovat za nezákonnost, která by mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci. Soud má navíc za to, že obecný odkaz žalovaného na mapové

podklady lze považovat za odkaz na obecně známé skutečnosti, které není třeba prokazovat, když je situace na inkriminovaném místě známa účastníkům i správním orgánům.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce směřující proti nepřiměřenosti uložených sankcí a nákladů řízení. Podle **§ 125c odst. 5 věty druhé zákona č. 361/2000 Sb., za přestupek podle odstavce 1 písm. b), se uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.** Z tohoto ust. je zřejmé, že zákaz činnosti byl žalobci uložen na samé spodní hranici zákonné sazby, přičemž podle **§ 125c odst. 8 zákona o silničním provozu od uložení této sankce nelze upustit** stejně jako nejde upustit do uložení pokuty.

Podle **§ 79 odst. 1 zákona o přestupcích občanovi, který byl uznán vinným z přestupku, se uloží povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku. Náklady řízení se hradí paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo vnitra České republiky v dohodě s ministerstvem financí České republiky zvláštním právním předpisem. Podle § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, paušální částka nákladů řízení o přestupcích, kterou je povinen nahradit občan podle § 79 odst. 1 zákona, činí 1 000 Kč.** Z těchto ustanovení je tedy zřejmé, že výše nákladů přestupkového řízení je na základě zákona přesně stanovena vyhláškou a že správní orgán prvního stupně stanovil výši nákladů v souladu s touto vyhláškou.

Pokuta byla uložena žalobci podle **§ 125c odst. 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., podle něhož se za přestupek podle odst. 1 písm. b) uloží pokuta od 2500 Kč do 20000 Kč.** Zdůvodnění uložení pokuty je obsaženo pouze v rozhodnutí prvostupňovém, avšak odůvodnění obou rozhodnutí je nutno posuzovat jako celek. Správní orgán při stanovení výše pokuty hodnotil okolnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, přičemž v neprospěch žalobce byla zhodnocena skutečnost, že žalobce svým jednáním porušil důležitou povinnost, jak vyplývá ze shora provedeného shrnutí prvostupňového rozhodnutí. Pokuta na základě úvah správního orgánu pak byla vyměřena v dolní čtvrtině zákonné sazby. Za této situace, kdy současně byl uložen nejnížší možný zákaz řízení motorových vozidel, dospěl soud k závěru o nedůvodnosti tvrzení žalobce, že uložení sankce nebyly přiměřené.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.r.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.r.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. července 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková